

Poètica de la passió

Assumpció Mateu fa gala de maduresa mostrant el “fil interior” de més de quaranta anys de trajectòria en una escollida antològica a la Fundació Valvi

Assumpció Mateu, entre les pintures que ha portat a la Fundació Valvi per a l'exposició que inaugurarà dimarts QUIM PUIG.

Hi ha una part de l'obra d'Assumpció Mateu (Cassà de la Selva, 1952) que et submergeix en records d'una llar de foc espetegant en una casa solitària a l'hivern. És una obra, vista així, càlida i llenyosa, d'un rerefons commovedorament hospitalari, però al mateix temps, d'una tremenda soledat, perquè cada marca damunt la tela és el senyal perdut d'un tronc tallat, d'una brasa consumint-se, d'una memòria que s'esfuma. En cada un dels seus boscos, i potser més i tot en els que va veure cremant-se a l'Empordà, hi ha la mà del seu avi patern portant-la a descobrir l'olor de les suredes. “Ha estat un gran referent per a mi”, diu amb agraïment l'artista mentre acaba de distribuir per les sales de la Fundació Valvi de Girona les obres que formaran part de l'escollida antològica que hi inaugurarà dimarts que ve (19.30 h). “Quan jo tenia tres o quatre anys, sempre em venia a buscar per anar a córrer pel bosc, amb els gossos. Es fabricava els seus propis instruments amb unes canyes, i per Nadal em regalava joguets que havia fet amb les seves mans. Tot l'amor per la natura em ve d'ell, n'estic segura.”

La imatge venturosa d'aquest avi sol·lícit segueix viva en la pintura d'Assumpció Mateu amb la mateixa intensitat amb què, molts anys després, ficaria sota una bufada de pols de marbre l'esclat lluminós d'un miratge al desert, tal com, molt al començament, quan encara estudiava, havia posat entre les costures d'una tela esgarrinxada, rebregada, colpejada i embrutida tota la ràbia per la detenció arbitrària de dos dels amics amb qui assajava el teatre de Ionesco d'amagat.

Tot és la mateixa vida, la pulsio de dir-se i sortir enfora a trobar el món, per renyar-lo, abraçar-lo o plorar-hi al damunt. No estranyarà gens que l'artista hagi volgut titular aquest recorregut pel "fil interior" que cus i relliga tota la seva trajectòria amb un vehement *Traces de passió*. "No entenc la creació d'una altra manera que no sigui apassionada, i anava a dir que no sigui *obsessiva*, però no: hi ha més de passió", comenta Assumpció Mateu, que feia temps que no presentava una exposició exclusivament de pintures, la seva senya d'identitat, que darrerament complementa amb escultura i, sobretot, poesia visual.

"A Belles Arts només agafava el pinzell per força, perquè m'hi obligaven, però a mi el que m'agradava era embrutar-me, agafar materials pobres i treballar-los, un esparadrap, un fil de cosir, unes mitges de niló", recorda d'aquella primera etapa que va estar tan condicionada per la repressió del franquisme terminal, que cap galeria de Barcelona li va acceptar les obres: només va poder exposar-les a Milà. Les peces d'aquell moment que ha portat ara a la Fundació Valvi, datades de mitjan setanta, quan amb prou feines tenia vint anys, són d'una força extraordinària, insòlita en una artista tan jove. "En tinc carpetes plenes, d'obres d'aquestes, que he ensenyat molt poques vegades, i sempre m'emociona la força i la lliberat que desprenen", comenta davant una tela estripada, oberta en canal amb cordills que la torturen i amb títols on compareixen paraules com *ferida*, *empremta*, *tensió*, *esqueixament* Pensant en aquella lliçó juvenil, ja fa un any que s'ha proposat no servir-se més que del material que ja tingui al taller, entre el qual no hi ha hagut mai pintura a l'oli, sinó pigments naturals, carbonet, aigua, pols de marbre o pasta de paper.

Va ser amb ingredients com aquests que va sorgir impulsivament, com un vòrtex vital, una obra de gran format que considera cabdal en la seva trajectòria, *Gest perdut*, de 1985, un huracà desfermat que té la mesura exacta dels braços de l'artista posant en moviment els astres, la pluja, la nit, el mar i tot de coloms alçant el vol, els mateixos que venien a ajocar-se a la terrassa del seu estudi de Barcelona i que, després de trenta anys, ha hagut d'abandonar amb ràbia i pena. És una obra que va arribar en el moment precís, enmig d'una crisi que va estar a punt d'allunyar-la de la pintura i decantar-se pel cinema. Les darreres obres són les d'un Mediterrani lluminós i expansiu, però no idíl·lic, on s'encreuen cultures en un mar procel·lós inflat de símbols i cal·ligrafies. Són peces que demanen formats grans "perquè no són paisatges, sinó emocions", aclareix.

Publicat a: El Punt Avui, 10 de novembre de 2019

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1693686-poetica-de-la-passio.html>

